

Imponentíssima i aristocràtica manifestació llibertaria a París en favor de les víctimes de Barcelona.—Els anarquistes Malato y Albert, organitzadors de la manifestació. (Fot. W. G. P. P.)

(Com pot veureu en la fotografia, la multitud era tan inmensa que impedia el trànsit dels automòbils.)

Però lo mal del cas es que aquells fundadors del teatre català, pera major entornament del públich, varen triar les obres d'art *¡¡Tenorios!!*, *Toreros d'hivern* y *L'himne de Riego*.

En lo qual trobaràn, segurament, la rahó de que'ls elements nous del teatre català prescindeixin d'ells.

Al cap d'avall, ¿què'n poden fer els joves d'un personal que, quan mana, sols posa *Himnes de Riego*, *¡¡Tenorios!!* y *Toreros d'hivern*?

¿Y donchs, homes?

No tothom pot queixarse de les costums burocràtiques d'Espanya.

Les autoritats espanyoles varen interessar a les franceses sobre la busca y captura d'un tal García, qui havia comès un crim a Espanya y s'havia refugiat a Fransa.

La policia francesa va poguer detenir-lo y l'empresonà a Burdeus, notificant la detenció a les autoritats espanyoles.

Aquestes varen comensar l'expedienteig necessari pera sollicitur del govern francès l'extradició, y aixís, d'una oficina a l'altra, se va passar més d'un mes.

Però com que les lleys franceses concedeixen solament trenta dias de temps pera incoar les extradicions, passats que foren aquets trenta dies, el García fou posat en llibertat.

Es clar, quan arribà la sollicitud d'extradició, l'afortunat criminal ja s'havia *extradicionat*, benehint les habituts espanyoles.

Anèuli ara a n'aquet home a malparlarli dels inconvenients de l'expedienteig.

El general D'Amade entona el mea culpa. Diu que acatarà respectuosament el fallo dels seus superiors; que estima tant a Fransa, que estima molt a Espanya. No diu que estimi a ningú més però podem assegurar que encara s'ha

quedat curt, perque ni ha parlat de la familia ni dels amichs.

Y acaba afirmant que si parlà va ser perque creya que havia arribat l'hora de ferho y que li semblava que parlar era més patriòtic que guardar reserva.

En això ha coincidit ab el Ministre de la Guerra de Fransa, el qual l'ha fet passar a la reserva sense cap mena de reserva. Tothom se n'ha enterat.

En Galdós, que durant la cèlebre campanya del *Bloque* enviava una carta a cada meeting, ha esclatat ara ab una *alocución al pueblo español* al veure que passaven els dies y no's feyen més meetings.

L'*alocución*, escrita ab la ploma de la exaltació trusista, ha fet menys forrolla que'ls darrers *Episodios del maestro*. Després de les paraules apocalíptiques del gloriós D. Benito, tothom s'ha quedat tan fresch; però al trust li calia aprofitar aquet *latir de la vida nacional* que ha descobert entre les línies den Galdós, y ha comensat la mil y una campanya ab l'esperansa de fer caure al govern.

S'han reunit diputats, regidors, periodistes, ha sortit gent a provincies, a cercar adhesions (ja no's recorden de l'èxit dels darrers *comis-voyageurs*); en Moya, l'home de les pensades, ha tingut la de nomenar a n'en Galdós quefe de la minoria parlamentaria, els diputats republicans que son a Madrid s'hi han adherit.

El trust ja té un altre home. Ara sí que caurà el govern; ara sí que ja toquen les carteres, les direccions generals, els governs civils: ara desenrotllarà'l trust les grans empreses que té en projecte.

—¿Per què volen fer a n'en Galdós quefe de la minoria parlamentaria?—van preguntar els periodistes a un diputat republicà al sortir de la reunió.

—Para oírlo hablar—va respondre aquet:—¡En dos años y medio que es diputado no ha dicho una palabra.